

n o v i n y p o t u l n é a k a d e m i e

Uši a Vítr

číslo 3

měsíčník

březen 2011

vydává občanské sdružení Proximus v nakladatelství Vetu Via, s podporou přátel a spřízněných duší

Věrnost je opakem vzývání trendů

Jan Mattuš (1966), lingvistický všeučel, pokoušeč Múz nejrůznějších, záslužný vydavatel latinsko-amerických literatur, ale i quijotovsko-rabelaisovského barda Milana Smrčky-Záviše, glosátor života.

Spojuju si Tě s vydavatelstvím, překladatelstvím i s lingvistickými zkoumáním. Jak ty tři úhly pohledu v sobě spojuješ? co nadřazuješ, co preferuješ, k čemu Tě nutí obživa?

Vždyť to jsou činnosti, které spolu velmi souvisejí. Ale nutno říct, že vydavatelství spočívající ve vydání tří titulů ročně za žádné speciální zaměření pokládat nelze a mé občasně glosy o jazyce jsou nanejvýš zápiskem pozorovaného, nikoli zkoumaného. Takže z té trojice je u mě jedinou systematictější činností překládání, to je z nich jediné opravdové zaměstnání. Ale pokud to bereš takhle, mám osudů jistě víc – jenže to narážíme na známou otázku, jestli je lepší být v něčem opravdu odborník, ale mimo obor se ztrácet, nebo se věnovat spoustě věcí, ale žádné pořádně. Nazýváš-li to úhly pohledu, pak kdovíkolik jich mám, ale to bych sem už radil i to, že jezdím hodně na kole, hrál jsem basket, než jsem si pokazil achillovku, brnkám na kytaru, od nedávna na ukulele, vyrábím meruňkovici a kdovíco ještě.

Jak přišel k Závišovi, kterého vydáváš? Myslím, že i věrnost je důležité slovo, jak pro Tebe?

Jistě, a pokud je věrnost opakem lidového vzývání proměnlivých trendů, tak jsem věrný a konzervativní. Někdy až příliš, protože mi bývá hloupé popřít dřívějšího sebe sama, jenže úplným solitérem být nemůžeš, to leze na mozek. Ale mám-li mluvit o věrnosti Závišovi, ta je dána přátelstvím, kterého si mimo-

Jan Mattuš ve svém tvůrčím soukromí, únor 2011, foto © archiv autora

řádně vážím. A sobecky vzato – hodně mi dává. Jeho klid, střizlivost pohledu na svět a slušnost jsou mi vzorem, nemluvě o spoustě zážitků, které bych neměl bez našich společných cest. Od vidění jsem o něm věděl už docela dávno, pamatuju si ho od Čápa, kam jsem hlavně začátkem devadesátých let chodil téměř denně, ale osobně jsem znal spíš různé jiné postavy z té podivné společnosti. Skrze ně jsem ho pak oslovil, no a zrovna v těchto dnech je tomu už deset let, co jsem vydal první z jeho knížek.

Vydáváš... Odkdy? a jak přišel na název své firmy – Julius Zirkus? Tvé „priority“, vývoj?
Od roku 2000. S názvem je to trochu složitá historie. Jmenoval se tak můj děda, který neměl s vydáváním knih nic společného, ale zato s původně uvažovaným zaměřením. To se sice hned ukázalo neuskutečnitelným, ale jméno zůstalo, zčásti snad pro své neobvyklé znění. A možná i proto, že k jakési cirkusovosti ve smyslu improvizace a distance od velkolepých ambicí se klidně přihlásím. Ač k povaze toho precizního a racionálního dědy, jak si ho pamatuju, to úplně nese-

Souzvuk vydavatele a toůrce, Brno, klub Boro, 17. 2. 2011, foto © archiv J. M.

dí. Snad tím jeho jménu nedělám medvědí službu.

Začalo to dost živelně, ale brzy se vyvinula specializace na latinskoamerickou prózu. Vznikla edice, která nakonec obsahuje 12 svazků, některé měly vynikající recenze, oceňující objevování takových textů pro české publikum, ale tak jako tak prodej postupně klesal, až přestalo být možné s tím pokračovat a nezbylo, než si říct, že odsud posud s tímhle masochismem. Rozvinul se mezitím druhý směr, u jehož začátku stál právě Závist, s publikacemi od autorů a z prostředí spřátelené muzikantské scény.

V překládání dáváš přednost nejspíš španělštině, dokonce latinskoamerické. Co Tě k tomu vedlo a jaké máš oblíbence?

To nejprv musím uvést věci na pravější míru. Máš-li na mysli regulérní studium školní, tak před ním i v jeho průběhu jsem nevěděl o latinskoamerické literatuře ani o jazyce, v kterém je psána, vůbec nic. Španělštinu jsem nestudoval, jen koncem studia chodil na italštinu a ocitl se párkrát v Itálii, to byl hned rok 1990 a 1991. Zalíbilo se mi, že se tam dorozumím, teprve odtud ten romanistický zájem povstal. Druhým impulsem byla kamarádka, která španělštinu studovala, já jsem si na ni bláhově myslel, ale ona šla po pravých Španělech, tak jsem se pak spřátelil i s jejím chlapem. (Už to, že neustále pil, ale nikdy se neožral, se mně dost líbilo.) Vsa-dil jsem se s ním, že po vojně, na kterou si vezmu učebnici pro samouky, s ním budu mluvit, a ono to šlo. Pak už jsem trochu překládal z němčiny a angličtiny, tak jsem si časem řekl, že zkusím i tohle, a mělo to vcelku dobrý ohlas. Až za další roky mě jeden sečtělý kolega přivedl k těm Latino-američanům i k nápadu založit edici.

Není to tedy tak, že bych španělštině dával nějakou přednost. Možná na začátku té edice, z níž jsem si polovinu titulů přeložil a celkem to oceňovali i renomovaní hispanisté, jsem na nějakou podobnou kariéru pomyslel. Ale čím dál častěji si říkám, že je to v mnohém jen toporná snaha být nějak zajímavý. Nepohneš s tím, že co se snažíš učit ve třiceti, ne-li později, nemáš už šanci se naučit tak, aby ti to aspoň trochu hladce šlo. Mně to překládání ze španělštiny dá strašnou fušku, pořád musím hledět do slovníku, frazeologie uniká, realie jakbysmet. To němčina byla přítomná v rodinách obou prarodičů, pořád jsem byl u jedné nebo druhé, poslouchalo se vídeňské rádio a televize, to se jako dítě naučíš, aniž by ses snažil. Jestliže mám tedy jakous takous slušnou znalost nějakého jazyka, je to němčina, o jiných si to nedovoluju říct. A říkám si čím dál častěji, že dávat přednost něčemu jinému, než co mi jediné vcelku samo jde, je taky trochu toho masochismu...

A k těm oblíbencům – je tomu už dlouho, co asi hlavním zůstává nedávno zemřelý uruguayský autor Mario Benedetti. Decentní, rozumný, žádná velkohubá slova, ale vidoucí pod povrch věcí.

Je známa Tvá záliba v lingvistických labůdkách, argotu či pouličních nápisech. Na jaké „jazykové jevy“ se rád soustřeďíš?

Jestli se na něco soustředím, to nevím. Jistě to neznamená zájem o češtinu ve smyslu takzvaného tepání nešvarů. Občas je legrační, jak si někdo stěžuje na používání nějakého tvaru, slova nebo fráze, aniž by si uvědomoval, že sám podléhá téže tendenci ve vývoji jazyka, jen ten konkrétní projev dosud nepoužívá, ale analogické mu přišel z huby jeden za dru-

hým. Něco mezi smíchem a nasráním mám z lidí, u nichž používání všelijakých módních obrátů slouží k budování vlastní důležitosti. To tu bylo samozřejmě odjakživa, neboť cokoli řečeno latinsky, vznešené jest, jak říká staré pořekadlo. Ale cítím jakousi hranici, po kterou máš pro to pochopení, ale za kterou už bys toho člověka za to machrování nakopal. Ovšem na jeden smutný důsledek vývoje se ne snad soustředím, ale pomýšlím docela často, ačkoli dělat se s ním nedá nic. A to je zanikání regionálních rozdílů, nářečních jevů, dialektů. Ta unifikace jazyka je vlivem dnešního snadného a neustálého kontaktu všech se všemi strašně rychlá. A přijde mi to jako vymírání biologických druhů. Když slyším někoho ještě trochu mluvit, jak se v kraji dřív mluvilo běžně – čímž nemyslím umělý a kolikrát trapný folklór – mám chuť o něj pečovat jako o nejkřehčí rostlinu. Líbí se mi, když slyším ještě i mladé lidi mluvit tak, že poznám, odkud jsou. Nemusí to být žádné krajové výrazivo, ale třeba jen výslovnost nějakého běžného slova, které vysloveno jinde se dosud liší i foneticky. Ale to jsou už jen zbytky kulturní rozmanitosti a definitivní konec čehosi, co trvalo věky a už jako takové má hodnotu, ale není udržitelné.

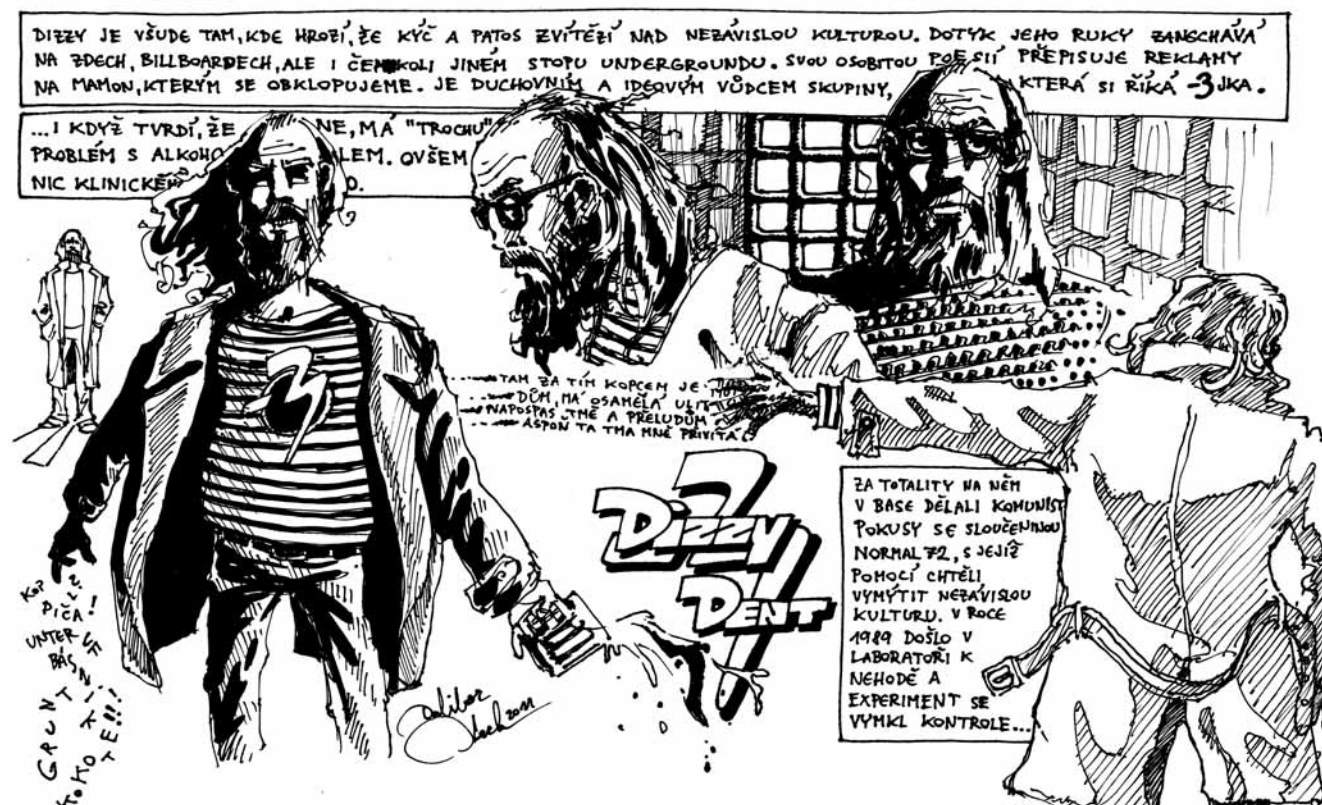
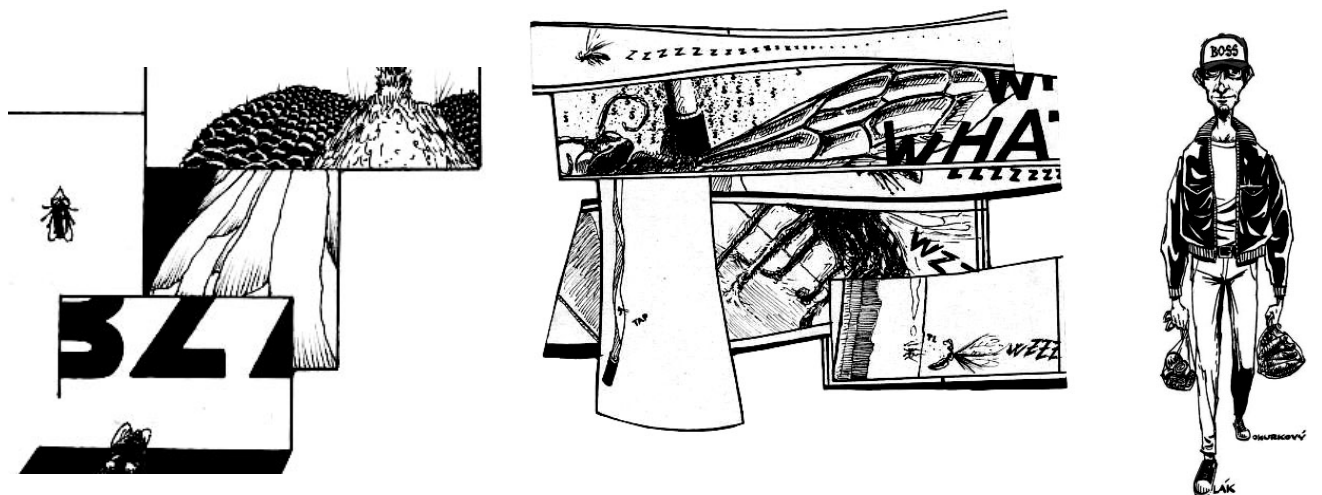
Jak se Ti jinak žije v této zemi? Nemáš v záloze nějaký „lingvistický“ sarkasmus?

To myslíš, abych se sarkasticky vyjádřil k životu v této zemi? Každopádně odpověď na tu první otázku předpokládá srovnání s životem v jiných. Cestovat mě baví a vnímat občas cizí jazyk v originálním prostředí je pro ty, kteří s ním pracují, potřebné. Ale o co líp nebo hůř by se mi jinde žilo, to fakt nevím. Žije se v různých zemích čím dál stejněji, nakonec ten jazyk je skoro poslední, co nás odlišuje. Rád nemám veškeré vlastenčení a občas se mi zdá, jako bych jinde vídal méně tupého výrazu ve tvářích než u nás, ale nadávání na poměry se mi účastnit nechce. Ale něco ti řeknu. Lidé tázaní na to, kde by se jim líbilo žít, rádi jmenují všelijakou exotiku, ale já bych mluvil jinak. U nás je zvykem ohrnovat nos nad Rakouskem, ale tam se líbí mně a ať si o mně myslí, kdo chce, co chce. Nemusíš se přizpůsobovat jiným kulturním zvykům. Zajed' si jen tadyhle kousek za Dyji. Všechno jako doma, jen ta bouda u zastávky, kde vystoupíš, není rozflákaná. A je to nakonec taky trochu otázka jazyka. Lidi by neohrnovali ten nos tolik, kdyby byla tamní řeč třeba angličtina, která většinou zní světácky. Což je ovšem spíše nesmysl než sarkasmus, tak raději dost...

Otázky e-mailem kladl jeř

Dílna

Dalibor Krch (1983), prý se právě vydává na dráhu svobodného umělce, ač mně zrovna bylo sympatické, že prodává jízdenky v autobusovém prodeji SA, zasáhly mě jeho kreslené portréty, teď přichází s komiksy. (jef)

Sépiovou kostí

Martin Cina (1982), básník jemně poetického vidění, žiletkově přibroušeného drsnými životními zkušenostmi, řízením osudu jsme ho potkali při předávání cen literární soutěže Moje cesta ke svobodě...

S černou madonou

Je mi skoro třicet
občas v noci nespím
v zapomenutém bytě s opouštěnou nocí

Vzpomínám na šumění stromů
na pavučinu tkanou nad mojí hlavou
na noci dny kdy mým bytem byla
slečna v šatech chudoby
co nabízí mlhou povlečenou lavičku
peřinu tkanou z jehel
jehlou bodnutou u srdce

Vzpomínám na nemoc svý matky
na její smutnou smrt
nenávidím
tu která ji v zubech tahala světem
příliš brzy a moc dlouho
Vzpomínám jak jsem se cítil
kolik nenávisť jsem jí věnoval

Občas ji potkávám krouží nocí
truchlivou studenou běsnící tmou
vnímám její gesta měnící se v kouzla,
převleky
vráží do mě tupou kocovinou

tohle je stejný
to jak madona konce života promlouvá
vnímám stejným gestem nenávisť
už mě neserou píčoviny páchaný za plotem
kam sedává okovaná nostalgie kriminálu

je půlka noci
za závěsem ticha
mizím tmou

sní se zlou černou madonou
její dech mě objal mjíme milénium

Slyším padat hvězdu slyším rvát motýla
je někde u mě
dopíjím
zahalen poezií odcházím

Zhroucení ticha

Ticho upředené z pavučiny
mi sňalo z očí závoj,
jenž přivál zvuk padajícího deště.
Zprávy o smrti hvězd mě zpomalil
v tlukot srdce, co mi nepatří.
Smutek a opuštěná krajina se chvěje
pod víčky, kam padají slzy, slzy.
Ticho a poezie, tkané pavučiny se hroutí.
Pohádky a divadlo všedního dne
svolává války o tvář boha.
Víru v nemoci a požáry, co pálí hvězdný šat.
Ztichla ulice, stín někoho,
kdo ztratil slávu a obličej.
Slzy, slzy, jež padají z oblohy, co krvácí.
Píseň slonů, vznešená vyznání
o hladu, rakovině, co přichází.
Ztichla ulice, prázdný hnízdo, rezavý trůn
a spousta špatných knih a kázání
o tváři boha a kousek pýchy.
Ticho upředené pavučiny se hroutí
pod závojem slz.
Hledám tvoje ruce.
Jsi tak vzdálená.
Píseň se nese a déšť je sám.
V ulicích, kde rve motýl: „Nepatříš sem.“

Nuda všedního dne

Předstírám zájem
a dávám stranou gesta nenávisť.
V podchodu něha, se obracím
a plynou s davem,
za monotónní nudou všedního dne.
Nemám žádný představy
o splnutí duše.
Předstírám zájem
a dávám stranou gesta nenávisť.
Pocházím ze skal,
kam vchází kouzla
a tvoje dávná milenka,
ta, co mi přede čas.
Nacházím úžas za svitu hvězd.
Mám velkou nádobu na lásku.
Ještě je prázdná.
Nacházím úžas za svitu hvězd.
Mám velkou nádobu na lásku.

Na hranici halucinace

Na hranici halucinace
rozkládám na zdi pokoje
obličej předků, co napsali,
jak porozumět hlubinám existence.

Kradený krámy rozdám závislým
na formách strachu z vědomí,
že den pluje prostorem,
aby byl
lapan do spáru noci.
V jeskyni, kde postava medituje,
v ruce jen tikot.
Plachý výraz je patrný
i v jeho ložnici,
kam ulehá proměna a moje
probuzení.

Zápach popelnice se line po mé mysli

Normální člověk v tuhle dobu spí.
Třepetající se múza mi olizuje rty,
oblečená do kostýmu pro gala večer.
Nesmyslné fádní rozhovory lezou pryč.
Jako by dálniční ruch ustal.

Zápach popelnice se line po mé mysli.
Dětský smích navždy zavřel svoji kapitolu.
Nikde se nevalí zmuchlaný obrázky,
nic, co by napomohlo zápachu pryč.

Skláním se nad květinami a vázou,
několik let prázdnou, rozsypanou jak
útržky smíchu.

Skláním se směrem do podzemí, kde
navždy moje matka spí splynule se zemí
a životem pod zemí.

Je mi z toho úzko,
je mi úzko z těch
falešných dialogů.

Zápach popelnice se line po mé mysli.
Unáší mě na křídlech smutku
plačícího srdce nemocné ženy.
Její slzy pálí jak přivál života.

Vyhazuji shnilé květiny, ukláním se.
Studená, do tmy oblečená poezie
mě omotává.

Míjím spící město říší slov.
Na křídlech motýla letím vstříc
do podzemí.

26. 2. 2010

z rukopisů

Část dokumentace k literárně-hudebnímu „Kriminálnickému večeru“, který se konal v brněnském klubu Boro 23. 1. 2011.
 Zachyceni jsou m. j. účinkující Ivan M. Jirous, František „Čuňas“ Stárek, Martin Cina, harmonikář Pepa Čečil a další.
 Foto © Vít Krejčí a Jiří Frišauf

O dílech – a lidech

Slovo a liturgie aneb Nechte malíčkých přijít ke mně

... ukončuji pro tuto chvíli toto své blogové psaní, vyčerpalo se, necítím potřebu nic dalšího psát, zapsal jsem sice v říjnu ještě dva sny, ale ty zde přepisovat pokládám již za zbytečné, skončeno, trvalo to od svatojánské noci roku 2007, víc jak tři léta, to je dost, teď píšu jakési „reporty ze života“ pro webové stránky Josefa Jindráka www.polipet.cz, při tom zůstanu, bude-li zájem, chci se více věnovat novinám *Uši a Větr*, založeným v roce 2006, taky revui *BOX*, kterou stále pokládám za životaschopnou, především pak nakladatelství Vetus Via, jehož přestálé klinické smrti jsem bral snad až s příliš opovážlivou samozřejmostí a nerozumnou lehkovážností, nelze v tom pokračovat, i když ono pohádkové „tma přede mnou, tma za mnou“ je mi stále nejbližší a vlastně se ani přes ně nechci nikam dál dostat, je potřeba pracovat zase trochu na jiném poli, několik básní snad mám rozepsaných, s dvěma muzikanty teď se snažím spojit slovo a hudbu, což je mi čím dál bližší, čím dál víc mě to spojení láká, čím dál víc se právě tímto cítím naplněn, jako by život náhle se stával nezbytný, nemarný, tkví sice ve vteřině, ale vteřině opravdu existující, dvanáct let jsem nic nevydal, možná že i v tomto smyslu by se dalo pokročit, mám rozvrhy hned na několik knih, ale není to pro mne to nejpodstatnější, jakkoli cítím výroky velíkánu o „díle“, raději se věnuji věcem okamžitým, s kým ví jakým dopadem, věcem takovým, jakým bylo i toto mé blogové na vodu psaní, toto je tedy jakýsi můj průběžný závěr, psaný ještě pár minut

před půlnocí v den Mateřství blahoslavené Panny Marie, na niž tento národ plije, kudy chodí, i z toho jsem unaven, bylo to roku 1854, kdy Církev slavně prohlásila jako článek víry, „že blahoslavená Panna Maria v prvním okamžiku svého početí byla zvláštní milostí a výsadou Boha všemohoucího pro zásluhy Ježíše Krista, Spasitele lidského pokolení, uchována každé poskvrny hříchu dědičného“, bylo to 8. prosince, v pátek, byl deštivý den, sotva však Pius IX. domluvil, roztrhly se mraky a paprsek sluneční vnikl oknem basiliky, v Turíně ustala čtyřměsíční epidemie cholery, není to tak dávno, aby se o tom jasně nevědělo, na tento svátek, na svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie, se čtou slova z VIII. kapitoly knihy Přísloví: „Blahoslavení, kteříž ostříhají cest svých... Kdo mne nalezne, nalezne život. Ale kdo zhrěší proti mně, zraní duši svou. Všichni, kdož mne nenávidí, milují smrt.“ cítím to přesně takto, a přidávám se rád i k další výstřednosti, k slovům Léona Bloya, jenž mluví o Ní takto v souvislosti s latinou (o té však až jindy): „jest – jako sama Panna – Obrazem jeho Moudrosti, živou Archou jeho Těla, Mléčnou Drahou jeho nebe, nedobytnou Věží Davidovou, Studnicí lásky, Řeholí veledokonalé poslušnosti a silou mučedníků. Jen jí tedy mohl světit s jistotou krvavý Pot své Agonie, nejdražší ránu svého Boku, propíchliny své strašné Koruny, díry svých Rukou a Nohou, nekonečná Zranění svého Umučení, svou potupenou Tvář a neodhalitelný smysl všech těchto tajemstev.“ (L. B., Jazyk Boží), proč to píšu? protože píšu závěr, protože chci psát jen podstatné, neuspokojuj mě romány v rozhlasu, neuspokojuje mě hra

na život, tisícero nápodob, které marní skutečný život, zůstává pouze a pouze hledání, a jeho upřímnost, a odvaha k němu, ano, nic jiného nemohu napsat než ono už víckrát citované: „tma přede mnou, tma za mnou“, – dostal jsem onedhy internetovou poštou zvláštní pohádku, prý ji napsalo osmileté děvčátko, jmenuje se „O zlatém řetízku“, zní takto: „Kdysi dávno žila maminka a tatínek. Měli dceru Aničku. Anička nosila zlatý řetízek. Jednou si šla hrát na zahrádku. Běhala a hrála si. Najednou zakopla a zlatý řetízek jí sklouzl s krku do trávy. Hledala ho, ale nenašla. Najednou se tam objevil jakýsi mužiček a ten jí říkal: ‚Zlatý řetízek je v květu růže, růže je v ostrém trnu, trn je mezi ostny dikobřazy, dikobraz je v moři, moře je v řece, řeka je v potoce, potok je v kaluži, kaluž je sto mil odsud.‘ A jak to mužiček dořekl, zmizel. Anička udělala všechno, co jí řekl. Našla svůj zlatý řetízek. A rodiče se nic nedozvěděli.“ – co chcete dodat? –

j. e. f., blogový zápis z 11. 10. 2010

Dílo lidské

Bůh miluje u tebe nejmenší stupeň čistoty svědomí více, než všechna tvá díla, jež mohl bys vykonat.

Sv. Jan z Kříže, Zásady a výroky

Život činný a duchovní

„V Čechách se trpí na ideový extremismus a prostřednost činu.“

Bedřich Feuerstein, z rozhovoru

Vybráno cestou – Walter Pater

Hledající toužebně rozkoší smyslův a obraznosti, pečující o krásu, uctívající tělo, lidé vzcházeli nad hranice křesťanského ideálu; a jejich láska stávala se někdy podivnou idolatrií, podivným protináboženstvím. Byl to návrat oné staré Venuše, jež neumřela, nýbrž byla jen na čas skryta v jeskyních Venušiny hory, návrat starých pohanských bohů, kteří stále v rozličných přestrojích bloudili po zemi semo tamo. A tento prvek středověku, zhusta přehlížený oněmi spisovateli, kteří o středověku jednali zejména jako o „době víry“ – tento odbojný a antinomní prvek, jehož

pochopení a vystižení učinilo popis středověku v dílech spisovatelů romantické školy francouzské, na příklad v *Notre Dame de Paris* Viktora Huga, tak poutavým a napínavým – nalézáme stejně v příběhu Abelardově a v legendě o Tannhäuserovi. Tak se učíme rozeznávat rozmanité vlohy a rozličné temperamenty, jež se obvykle zovou úhrnným změtením pojmu středověkem, tak více a více vystupuje na povrch onen odboj, onen ujařmený požadavek svobody srdce i ducha. Hnutí Albigenkých, tak podivně souvislé s dějinami poesie provençalské, jest jím hluboce zbarveno.

Příměsek jeho činí řád františkánský s jeho poesii, jeho mysticismem, jeho „osvícením“ s hlediska přísné náboženské dogmatiky rozhodně podezřelým. Má vliv na myšlenky oněch záhadných prorockých spisovatelů jako Jáchyma z Flory, podivných snílků v světě květnaté rhetoriky, blouznících o onom třetím konečném výlevu „ducha svobody“, jímž všechny zákony pominou. ...

Walter Pater, Renaissance. Studie o umění výtvarném a poesii, přeložil Jan Reichmann. Péči Volných směrů, nákladem S. V. U. Mánes, Praha 1913, pag. 19-20

Dřevěná cikáda

THE MATADORS

Get Down From the Tree
Munster Records, 2011, CD/2LP

Propojení rhythm and blues se soulem a s psychedelickými názvuky pasovalo *Matadors* na nejpřesvědčivější rockovou skupinu na české hudební scéně druhé poloviny šedesátých let...

Nahrávky z let 1966-1968 vyšly na španělské značce Munster Records ve variantách na dvou vinylech, nebo CD.

HOKR

Hokrova vila

Vyšlo samonákladem, 2011, CD

V roce 2002 se většina původních členů kapely *Hokr* rozhodla vyndat ze šuplíku, oprášit a v nahrávacím studiu dát nový zvuk muzice, kterou přivedla na svět v letech 1979 až 1985. Tehdy se kapela řadila mezi ryze undergroundové kapely s poměrně bohatým, kromě saxofonu, dominantních kláves, basy, kytary, občasných kytar a bicích, a pro underground až neobvyklým obsazením, jako je flétna, housle a cello.

V r. 2003/2004 tak vzniklo CD *Hokrova vila*, na kterém jsou vlastní skladby kapely *Hokr*, které až na dvě (Karabáč a Skvrny) nikdy předtím nevyšly na žádném hudebním nosiči.

Remastering starých věcí z let 1979 – 1985, vyšlo v roce 2011.

LAWRENCE CASSERLEY & JEAN-MICHEL VAN SCHOUWBURG MouthWind

HEyeRMEarS/DISCORBBIE, 2011, CD
Strhující hlasové ekvilibristiky belgického experimentálního vokalisty Jeana-Michela Van Schouwburga jsou v reálném čase procesovány skrze interaktivní elektroniku britského zvuko-

tepce Lawrence Casserleyho. Výsledkem je dynamický zvukový proud, který lze metaforicky připodobnit asi jenom k imaginárnímu setkání Jamese Joyce s Johnem Cagem v borgesovském labyrintu, ve kterém je stabilní pouze nestabilita.

HUDBA PRAHA

DeGenerace

Vyšlo samonákladem, 2010, CD

Album *DeGenerace* obsahuje osm skladeb z dávných i nových dob, jejichž autorem je dlouholetý kapelník Michal Ambrož: *De Generace*, *Dívám se*, *Jinej svět*, *Něco si kleklo*, *Nedá mi to*, *Past*, *Srdeční příběh* a *Změna je život*. Dvě výjimky tvoří skladby *Minulost* autorů Vladimíra Zatloukala a Karla Malíka a *Ulet*, kterou napsal Vladimír Albrecht. Grafickou stránku alba obstaral tandem Karel Haloun a Luděk Kubík.

YOUNG GODS

Everybody Knows

Two Gentlemen, 2011, CD/2LP

Tradiční elektrifikovaná deska švýcarských „mladých bohů“. *The Young Gods* dodnes ovlivňují scénu stejně jako skupiny o generaci mladší, na každém albu přináší novou koncepci.

Nové album *Everybody Knows* je sofistikovanou směsí akustické hudby, elektroniky i nefalšované avantgardy.

L'ARRACHE COEUR

Le Poulet Noir

Vyšlo samonákladem, 2011, CD

Bordunová vokálně instrumentální

elektro-akustika, moderní folklór, klasika a jazz. Spiritualita železnice, mletý standard, kozí tanec!

Hrají od roku 2006, spolupracují se zpěvačkou Viktorií Dědečkovou...

Natočení desky v roce 2010 předcházelo pozvání skupinou *Di Chuzpenics* na koncert v Kielu.

Tyto a další tituly lze objednat v internetovém obchodě www.drevenacikada.cz

obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život

Volná plocha – Zápisky politické

Není Mattoni jako Mattoni

*Motto: „Beru-li něco z této země, musím do ní
zpět také něco dávat.“ Heinrich von Mattoni*

Velkorysost barbarů se vždy snaží zastřít jejich skutečnou podstatu. Barbarství.

Firma Karlovarské minerální vody, a. s., vlastní světoznámou firemní značku Mattoni. Slavná je už více jak sto padesát let i přesto, že tu více jak čtyřicet let vládli barbaři bolševici a před nimi na šest let ti nacističtí. Světoznámou je i dnes, snad víc než kdy dříve, i přesto, nebo právě proto, že ji dnes ovládají noví, distinguishing a sofistikovaní barbaři.

Registrovaným vlastníkem firmy Karlovarské minerální vody, a. s., je sice údajně jakási firma usídlená v jednom evropském království (viz obchodní rejstřík – www.justice.cz), lze se však domnívat, že jejím hlavním akcionářem je rodina Pasquale.

Nic proti tomu, kdyby vedle toho, že v duchu výše uvedeného motto „pouští různé drobné“ na „bohulibé“ akce udílením různých cen a sponzorských darů podporujících sport – Prag International Marathón a kanoe Mattoni, kulturu, literaturu – Magnesia Litera, film – Český lev, pop hudbu – Český slavík Mattoni, tělesnou krásu – soutěže Miss etc., nebyli lhostejní k úplné devastaci ojedinělého historického lázeňského komplexu, ležícího nedaleko Karlových Varů v údolí řeky Ohře. Rozdíl mezi původním majitelem a zakladatelem a nynějšími vlastníky lze demonstrovat následujícími řádky, jejichž autorem je pan Pavel P. Ries.

Po nesmírném několikaletém úsilí se Heinrichu Mattonimu podařilo získat povolení vybudovat železniční přípojku ke své stáčírně. Osvobodil tak lázně od hluku těžkých vozů plně naložených lahvemi Mattonky, které celý den lázněmi projížděly. Povolení dostal ale jen za tu cenu, že celou trať vybuduje na své náklady a na své náklady ji také bude provozovat. Musel tak vybudovat most (je začleněn do technických památek a v polovině r. 2007 byl částečně restaurován), zakoupit vlastní lokomotivu s nákladními vozy a postavit nádraží. K ničemu takovému dnes benevolentní vláda současnou firmu Mattoni nenutí, a tak klidně může nekončící řada kamiónů ničit životní prostředí Kyselky a celé malebné krajiny kolem řeky Ohře až po Karlovy Vary. Za ušetřené peníze si tak mohla společnost Mattoni koupit barokní palác na Mariánském náměstí v Praze jako své luxusní sídlo. Přišel ji na necelých 500 mil. Kč.

Přijímat dary a ceny od takovýchto barbarů jednoznačně snižuje samu kvalitu obdarovaného či ceněného díla. (http://magazin.mattoni.cz/magnesia_litera.php)

Skloňuje-li se dnes ve všech možných pádech slovo korupce, ptám se, jak označit jednání, které evidentně nemá přímé znaky korupce, ale pod rouškou donátorství skrývá vlastní barbarství dárce a odvádí pozornost veřejnosti od toho, jak kořistník proměňuje dar země, tj. pramenitou vodu, ve vlastní zisk a „velkorýse“, opět se ziskem, tentokrát společenským, rozdává finanční šušně? (<http://magazin.mattoni.cz/fotogalerie.php>)

To, že zmíněná skutečnost nechává popíky v klidu, mě jaksí nepřekvapuje. Vždyť za totače si také nevšímalí důsledků bolševického barbarství. Ba naopak, žili dle hesla, koho chleba jíš, toho sračky zpívej. Mrzí mne však, že lidé, kteří proti aroganci moci v době totality brojili, byli diskriminováni a nebáli se nést svojí kůži na trh, se nechají dnes koupit pár šušněmi jen proto, že jim dělá dobře být veřejně oceněni.

Netroufám si nikoho vyzývat, aby ty prachsproště prachy vrátil barbarům. To mi nepřínáleží. Troufám si však vyzvat ty, kteří

neztratili k sobě úctu a jsou skutečnými osobnostmi, a ne pouhými celebritami, aby rodinu Pasquale a jiné vlastníky firmy Karlovarské minerální vody, a. s., vyzvali, že když už tu z nitra země čerpají na českém území dar, který ve skutečnosti je majetkem všech tak jako vzduch, aby se sakra neuspokojovali tím, že si Mattoniho krédo vykládají po svém, ale aby ho naplnili měrou vrchovatou, když už mají na to si kupovat paláce v Praze. Ač mám obavy, že proc zůstane procem, snad díky adventu by rodina Pasquale, coby snad katoličtí věřící, mohli zpytovat své svědomí a začali napravovat, co zanedbali.

John Bok, dopis e-mailem z 6. 12. 2010

Člověk a politika

Člověk nepochází z tohoto světa. Theologie jest první z věd politických. Nuže, dnes mužové politiky neznají ani Theologie, jež jest věda božská, ani moudrosti, jež jest věda spravedlnosti, ani dějin, jež jsou vědou možného.

Protože se člověk utváří zároveň z božského, spravedlna a možného, oni nevědí ničeho o člověku.

A protože ontologie neboli božské není než zákon čerpaný ve svém zřídle, protože moudrost nebo spravedlnost není než zákon, pokud vchází do naší duše; protože historie neboli zkušenost není zákonem, leda potud, pokud měří, co se dá v přítomnosti činiti – lidé nevědouce tyto tři věci, nezmohou ničeho pro člověka.

Antoine Blanc de Saint Bonnet, Základy politiky

Slovo k Parlamentu

Je nejvyšší čas, abych ukončil toto vaše zasedání, jež jste zostudili svým opovrhováním vším dobrým a poskvřili svými neřestmi; nejste než sebranka a nepřátelé schopné vlády; nejste než prodejní ničemové. Jako Ezau byste prodali svou zemi za kus bídneho žvance a jako Jidáš zradili svého Boha pro pár drobných.

Je ve vás vůbec kouska dobrého? Existuje nějaká neřest, jež by vám nebyla vlastní? Nejste o nic více věřící nežli můj kůň; zlato je vašim Bohem; kdo z vás neprodal své svědomí za úplatky? Je mezi vámi jediný muž, který alespoň nepatrně hájí zájmy Commonwealthu?

Vy mrzké děvky, což jste svými nemorálními taktikami a podlými činy neznesvětili toto posvátné místo a neučinili z Božího stánku doupe lotrů? Jste nechutně odporní celému národu; delegovali vás sem, abyste napravovali křivdy! Tak tedy! Seberte si své cetky a zamkněte za sebou. Ve jménu Božím, jděte!

*Projev Olivera Cromwella před anglickou Sněmovnou
při rozpuštění Dlouhého parlamentu, 20. 4. 1653*

Politika a život

Všichni na jednom jevišti velikého světa stojíme, a cokoliv se tu koná, všech se týče.

Jan Amos Komenský

Hodnoty a moc

Takhle končí veškerý režimy: všechno je zlej sen a za nic se neplatí...

Louis-Ferdinand Céline

Napříč – Glosy – Poznámky

Neaktuálně – aktuálně

Přátelé, mám někdy pocit, že moje snažení je marné, kolem slyším, že „všechno je o penězích“, že prý to chce „známosti“, město Brno uděluje z fondu kultury statisícové dotace metačům ohně, jen o něco méně statisícové podpory vánočním večírkům reklamních agentur, hlavně, aby se neztratila „zábava“, znáte snad hloupější obrat než „festival zábavy“, kterým se v podtitulu tohoto řádění pyšní marketingoví tvůrci „kultury“ tohoto zuboženého, kordony aut obehnaného, metr po metru betonovaného města? příště možná požádáme o dotaci pro vybetonování „Stezky Lišky Bystroušky“, mohlo by se po ní jezdit autem, lid by byl rád, lid by byl spokojen, přemýšlím nad svým počínáním a cítím, jako by bylo z jiného světa, světa, který nikdo nechce, nepotřebuje, jistě, nikdo nezlomí můj optimismus, s tím se člověk rodí, i ideály jsou do jisté míry věcí rodu, tradice, dědictví otců, na něž se plije, jen „informace“, jen „zprávy“, dovídám se na ploše tří pětín hlavních zpráv České televize, že na Islandu vybuchla sopka a že nemůžou létat letadla, že lidi nemůžou létat sem a tam, jak je to doba navykla, mně osobně by stačila minutová zpráva o tom, že bych neměl vycházet ven a měl bych zavřít okna, že by se mi mohlo hůř dýchat, ano, hůř se mi

dýchá, stále hůř se mi dýchá v této zemi, kde podvodné a eklatantně zločinné tváře ovládají obrazovky, které zase ovládají lidské úsudky, ne, nechci Vás unavovat žehráním, nejsem odhodlán ustoupit v ničem, jen se mi zachtělo takto – s imaginárním doutníkem v ústech a v mlhovině milosrdného kouře – vydechnout svou podvečerní „náladu“, s pozdravy a přílohou programu klubu Boro v závěru dubna –

j. e. f., 21. 4. 2010

Jedna z odpovědí...

... Je zdravější dát si v klidu doutník, než se stresovat na letišti.

I já jsem kardinálně nasrán 20-ti minutovým (2/3 hlavního zpravodajství) mlácením prázdné slámy o kouřícím hovně na Islandu. Svět se posral a nic jiného se na něm neděje.

Bohatí a mocní si rozdělují vliv i finance a my obyčejní máme aspoň občas lásku, přátelství a opravdovou radost ze života. Tyhle věci nám neseberou.

... jaro, jaro, jaro. Už se to blíží. Chybí nám doutník velký jako strom při teplém zapadajícím slunci na zahrádce zapadlé vesnické hospůdky někde u lesa, pak budem zase plní síly. A budem kouřit víc než sopka, ať se na všech letištích světa třeba poserou.

Boj s lidskou blbostí, nabubřelostí a hamižností je věčný, ale není marný. Kdyby rozum alespoň v maličkos-

tech nezvítězil, byla by ta naše lidská smečka dávno v prdeli. ...

Tvůj bratr v nasrání –

Michal Menšík

Byly časy

Slečna Marta Brandèsova velmi dobře znala Barbeye d'Aurevilly, jenž jí přinášival každé své dílo ve vazbě „po jeho vkusu a na vlastní jeho zakázku zhotovené“. Pokaždé, když přicházel s některou ze svých knih, odíval se v kostým, jehož barva odpovídala barvám vazby. Bylo to fantastické. Vzpomíná si na jednu z jeho návštěv, kdy měl kalhoty vyzdobené nádhernou páskou oranžovou, poněvadž oranžová barva převládala ve vazbě knihy, již přinášel.

Ze všech velkých umělců, mezi nimiž jsem žila jako dítě, není ani jednoho, jehož bych byla tolik milovala, a jenž působil na mne takovým vlivem. Říkával mi: Zvláště si neber profesora. Profesori, to není na nic dobré, leda ku zničení osobních vlastností.

Uchovala jsem si na něho tak živé vzpomínky, jako bych ho viděla! V saloně jednou, v plném ohni rozprávky, držel stále v ruce skleničku plnou koňaku, z níž nerozlil ani kapky... a Bůhví, jak on gestikuloval!... V druhé ruce držel malé sklíčko, by viděl, co se dělo za jeho zády...“

Z knížky Paula Ackera Petites confessions (visites et portraits)

Lapač snů

je prázdninový čas, jdeme kolem řeky od nádraží ještě někoho navštívit, než nám pojede další spoj do O., v řece a kolem ní se pohybují velcí ptáci, ti nejvýraznější jsou zbarveni kovově, barvou zlatou, stříbrnou, modrou a zelenou, jsou to jakoby plameňáci, ale mnohem mohutnější tělesné stavby, vše proniká jakási prázdninová bezstarostnost, je s námi i J., ale mnohem hubenější, než když jsem ho naposled viděl, jdeme za přáteli, kteří se prý nedaleko koupou, za řekou pod nádražím mě vítá Honza S., v černých plavkách pak cupitá drobnými krůčky přede mnou k místu

koupání, cestou gestikuluje a vykládá jakési nesrozumitelné příběhy, řeka či vodní nádrž je rozsáhlá, po březích polehávají lidé, H. jim pomalu a důstojně bere „potraviny“, do velkých dřevěných kleští, takových, jakými se kdysi v koloniálech lovily kyselé okurky z kádí, jedné dámě se obřadně ukloní a ptá se jí: „á, to jsou potraviny, že?“ a pomalu a obřadně s nákladem jako nějaký čáp nebo pták noh odchází asi deset metrů opodál, tam uloží jídlo pomalu na zem, postaví se vedle něho směrem k nám, uchopí kleště jako beefeaterská královská stráž pušku

a salutuje, jdu současně dolů k řece, kdosi se ptá, kde je Honza, říká: „drží čestnou stráž u potravin“, sen končí • potápím se v bazénu, jsem u dna, z počátku mám pocit, že se musím příliš často nadechnout, ale po chvíli se mi již dýchá lépe, poměrně dlouho se nevy-nořuju, proplovám pomalu z blízka nad modrými kachličkami a nacházím spoustu věcí, drobné cetky, maličké podkůvky, prstýnky, jedny zlaté dámské hodinky, ještě několik kovových lesklých drobností, dávám si je do vnitřní kapsičky plavek, probouzím se –

jef

„Underground“ – pojmosloví

„Do It Yourself“ – vysvětlení a doplnění

„Nejsem to, co dělám. Dělám to, co jsem.“
Miles Davis

V čísle 19/2006 kulturního týdeníku A2 je mj. příspěvek o „svépomocném“ produkování kultury, tzv. – D. I. Y. (Do It Yourself – Udělej to sám). Ovšem tyto obecné úvahy autora Arnošta Nováka jsou bohužel plné klisé, jež se obecně tradují – že totiž styl D. I. Y. je v Česku spojen až se vznikem punku a hard core, resp. s přelomem 80. a 90. let. To ale není pravda. Rezignuji-li v této souvislosti na hlubší interpretaci či pokus o nalezení kořenů stylu a vytváření kultury způsobem D. I. Y., přinejmenším se musím ohradit proti tvrzení, že prvotním vlivem k vytvoření D. I. Y. kultury bylo „rozčarování mladých lidí z podoby žití či spíše přežívání (sic!, pozn. Lábus) v konzumní kapitalistické společnosti (sic!., pozn. L.)“, jak ji autor článku prezentuje. Takovýto způsob prezentace a vytváření kultury v socialistickém Československu (kde mladí lidé přežívali v podstatně hlubší a bezvýchodnější beznaději) byl svého času – zhruba od srpnové okupace 1968 – dokonce jedinou možností, jak jakoukoli svébytnou a autentickou kulturu vytvořit a posléze i zachovat. A v tomto smyslu pomyslnou pochodň světla do tmy přinesl nejzřetelněji český underground, jehož „regulérní“ počátek můžeme datovat třeba 30. březnem 1974, kdy došlo k masakru návštěvníků koncertu Plastic People v Rudolfově u Českých Budějovic. Pokud bych vstoupil na tenký led zobecnování a soustředil se pouze na kulturu (a vynechal tedy politické aktivity, které byly již tehdy D. I. Y. vlastní, byť v podstatě vnucené), pak lidé – rozhodně nejen mládež – měli jednu jedinou možnost, jak se prezentovat. A to bylo ono „udělej si sám“: pásky s natočenou hudbou ze sklepních zkušeben a vesnických koncertů, samizdatové – strojopisné – vydávání „knih“, soukromé vernisáže atd. atd., těch projevů svobodného ducha bylo mnoho, zdaleka ne však tolik lidí bylo ochotno tuto svobodu v komunistickém ČSSR projevit a raději pasivně konzumovali masmédií předkládanou nepoživatelnou náhražku umění, kulisu vhodnou tak k budování rozvinuté socialistické společnosti.

Pokud bych se měl tímto příspěvkem zabývat detailněji, pak jen několik konkrétních připomínek (texty kurzívou jsou citacemi A. Nováka):

– (punk) byl první, kdo setřel rozdíly mezi aktivními muzikanty a pasivními diváky, mezi kapelou a publikem, mezi tvůrcem a konzumentem. Punk může brát každý, každý může vzít do ruky kytaru, založit kapelu, pořádat koncerty, vydávat xeroxovaný fanzín nebo distribuovat muziku...

Tohle přece bylo nejzásadnějším právě v prostředí českého undergroundu, kde navíc přibyla odpovědnost vlastního rozhodnutí, že nelze jinak, že člověk se chce („musí“) vyslovit – a přesně výše uvedené atributy byly vlastní pro undergroundové hnutí, kde rozdíl mezi hudebníky a jejich publikem fakticky neexistoval a jelikož underground v ČSSR byl – vzhledem k neochotě jeho stoupenců přistoupit na jakékoli kompromisy s mocí, což se posléze ukázalo celkem spolehlivým a účinným vstupním sítím – tak malý, že každý měl svou roli, ať už pořádal koncerty anebo přispíval do strojopisných edicí (o xeroxu se nám mohlo ovšem jenom zdát) či distribuoval nahrávky – ba co víc, každý byl nepostradatelný. Ostatně tou dobou i jenom účast na koncertu byla jakýmsi aktem občanského protestu.

– (D. I. Y. kultura) se silně projevovala ve squatterském hnutí, které se v osmdesátých a devadesátých letech rozšířilo v řadě zemí západní Evropy... zabydleli je, začali v nich organizovat koncerty, festivaly, kina, kavárny. Mnohé z takto obsazených budov se staly skutečnými centry, nejen alternativní kultury, ale i řady politických aktivit. To samozřejmě vedlo ke konfliktům se systémem a squatterské hnutí se svou DIY kulturou ještě více politizovalo.

Není tady od věci připomenout si, že již od počátku 70tých let byla v ČSSR – navzdory totalitnímu státu – podniknuta řada pokusů o založení podobných komun, některé přežily několik měsíců, jiné pár let, neboť komunistický režim je zcela bez ohledu na jakákoli občanská práva likvidoval (Nová Víska u Chomutova přestavěna v rekreační centrum milicionářů, Rychnov či Řepčice zbourány ve „veřejném zájmu“, dům v Kerharticích po koncertě Plastic People vyhořel atd.). Bez ohledu na obtíže, které provázely např. jen vstup na tyto „soukromé“ pozemky (permanentní perlustrace příchozích, ničení automobilů, zaparkovaných před domy, odebrání jejich TP, odpojování přívodů elektrické energie atd. atd.), odehrávaly se uvnitř zcela ojedinělé kulturní akce, zejména koncerty, autorská čtení, happeningy, vyráběly samizdaty, promítaly filmy (zapůjčené např. americkou ambasádou), ale žil se i docela obyčejný – avšak bezprostřední a svobodný – život mimo svěrací kazajku režimu.

– DIY hnutí vědomě propojilo politiku a radost. A právě tato „politika radosti“ vedla k jejímu nejznámějšímu projevu – street parties... spojily antikapitalistickou politiku „přímé akce“ s tvořivou zábavou, uměním a muzikou, smíchaly protest s karnevalem...

Náhodní návštěvníci o undergroundu hovořili jako o „veselém ghettu“ a právě radost byla jedním z motivů, pro které se daly vydržet vedlejší důsledky takového přátelství a vzájemného veselí („Hlavně, aby nezmizela radost“ bylo Mago-rovo krédo) – vyhazovy z práce, permanentní výsledky StB, společenská degradace ad. Je pravdou, že namísto street parties zůstaly českému undergroundu hospody, ovšem i ty v sobě nesly nesporné prvky zábavy až nevázané, akčnosti, tvořivosti, hravosti a jediné možné kulturní i společenské oázy.

– pokud jde o české projevy DIY kultury, její počátky nalezneme v punku a hardcoru na přelomu osmdesátých a devadesátých let...

Ze všech výše uvedených argumentů, myslím, jasně vyplývá, že D. I. Y. kultura existovala u nás programově minimálně od začátku 70. tých let. A mimochodem – první pre-punkovou kapelou v ČSSR byla pravděpodobně skupina Umělá hmota, která vznikla už v roce 1973 v totálním undergroundu, a nepochybně první skutečně punkovou kapelou se všemi příslušnými atributy punku byla kapela The Dom (1976) Josefa Vondrušky, jednoho z původních zpěváků Umělé hmoty.

– ... i v D. I. Y. se objevuje závist, revnivost, lenost či vypočítavost. D. I. Y. se svými principy „žít do vlastních rukou“, „dělej to po svém“, či „spolehej se na sebe“ může sklouznout k určitému sobectví či vypjatému individualismu, obzvláště když je denně obkloповána společností, která obě adoruje.

Tak tohle mě pobavilo asi nejvíc, protože mé vzpomínky na proces D. I. Y. v „předrevolučním“ undergroundu si spojují nejen s tím, jak podstatná pro nás byla „výroba“ i „konzumace“ vlastní kultury – a její tzv. kvalita nebyla nikdy tím nejpodstatnějším, to už spíše akt vlastní realizace – ale zejména s životem v neobyčejně otevřeně, tolerantně a přátelské společnosti, byť byla nepochybně plná silných individualit. Na

zběsilost a pokoru, jež se vzácně snoubila v nejnějším životě těchto „invalidních sourozenců“, na solidaritu a takřka bezbřehou důvěru, jež umožňovala přezít s pocitem, že vše ještě není ztraceno. Ačkoli s adorací a doslova brutálním tlakem doby na tyto principy, stmelující lidi, kteří zvolili odchod na periferii socialistické společnosti (a nemuseli ani směřovat do undergroundu), se dnešní atak „vládnoucí třídy“ (nebo snad „horních 10 000“, abych zůstal v intencích terminologie A. Nováka) nedá srovnat ani vzdáleně. Naopak – další projevy D. I. Y. ve společnosti, ať již kapitalistické, anebo domácí po r. 1989, kdy v podstatě neexistuje ono riziko osobního ručení a projev D. I. Y. nemusí být jen důkazem vnitřní touhy po „výrobě“ vlastního umění bez dalších – ať již obchodních, ideologických či principiálních – ambicí, ale touhou po D. I. Y. vyjádření velmi relativizuje. V době svobody je totiž projev D. I. Y. nejednou pouhou zástěrkou toho, že komerční svět o tyto aktivity vlastně nestojí, ovšem rozhodně není vyloučeno, že kdyby systém/režim „podal prst“, tak navzdory vnitřním proklamacím a navzdory vystavené anti-komerčnosti by nebyl zásadový D. I. Y. alternativec oné neviditelné ruce trhu kolaboraci s byznysem okamžitě, bez výhrad a rád, přijal (což se samozřejmě v těchto podmínkách „teorii“ nedá prokázat, ale vždy až ex-post). Viz ovšem *Sex Pistols* a celé zástupy jejich následovníků, jež si mamutí vydavatelské korporace koupily bez jakýchkoli skrupulí.

Je však beze vši pochybnosti, že lidé, pohybující se v českém kulturním undergroundu před rokem 1989, si cestu D. I. Y. zvolili sami a dobrovolně, že toto rozhodnutí bylo vědomým nastavením zrcadla – zrovna tak konzumní (ne-li konzumnější, jak se dnes ukazuje) jako „venku“, ovšem navíc ještě značně připošrané a bezcharakterní – české společnosti. Není absolutně prostor (a ani to nebylo smyslem mé úvahy) vyjádřit se dostatečně či polemizovat hlouběji s autorem článku. Spíše mi šlo o připomenutí, že tvorba D. I. Y. má podstatně hlubší tradici a kořeny v post-socialistických zemích než v proklamovaném prohnitém Západním světě. Samozřejmě, můžeme se dostat až do dob amerických beatníků, kteří také mohou být považováni za nositele D. I. Y. kultury, ale pak lze hranici posunout až k jeskynním malbám pravěkých lovců...

Což už samozřejmě je nadsázka, ale celkem logicky z toho vyplývá, že D. I. Y. kultura žije svým vlastním životem, spojeným zejména s uměním „tady a teď“, bez ohledu na názor kritiky či většinového publika. A to navzdory „pozorovate-

lům“, kteří by ji chtěli spoutat obecnými pravidly, ortodoxními pravdami či vlastními iluzemi.

*Lábus (Vladimír Drápal), Guerilla Records
Psáno pro obřídění A2 v květnu 2006*

„Do It Yourself“ – definiční zpřesnění

Do it yourself (DIY), „Udělej si sám“, je druh kultury, ve které si člověk vystačí sám, bez podpory reklamy, sponzorů a velkých hvězd, kultura „lidí pro lidi“, bez omezování vnějšími pravidly.

Praktiky DIY byly lidstvu známy odpradáвна. Zpočátku to byl dokonce jediný způsob vylepšování životní úrovně a pohodlí. Teprve během starověku se vytvořila jednotlivá řemesla a řemeslníci – specialisté. V průběhu středověku, novověku, a především díky průmyslové revoluci, si lidé v rozvinutých kulturách, především v Evropě a v Severní Americe, zvykli výrobky a služby spíše kupovat, než vyrábět a zajišťovat sami. Moderní kultura DIY se začala rozšiřovat v 70. letech v západní Evropě a Severní Americe, především mezi studenty vysokých škol, jako forma protestu proti estetické úrovni některých průmyslově vyráběných výrobků, hlavně oblečení. Byla to ale také forma politického protestu proti konzumnímu způsobu života a proti praktikám některých mezinárodních korporací. Jedním z hesel hnutí Udělej si sám je „Mysli globálně, jednej lokálně“.

Ve východní Evropě, v důsledku panujících totalitních režimů, měl tento jev dosti odlišnou podobu v tom smyslu, že napomáhal zvyšovat relativně nízkou životní úroveň obyvatelstva vlastní výrobou některých druhů nedostatkového zboží, byl i jistou formou relaxace a úniku od všední reality, což se projevovalo zejména v oblasti chataření, chalupaření, zahrádkařství, trampingu, turistiky apod. V oblasti kultury se projevoval zejména v samizdatovém vydávání tiskovin, amatérském nahrávání audiovizuálních děl, v amatérském muzicírování apod.

Nejčastější oblasti využití principu DIY: výroba módních doplňků, sítotisk, vylepšování exteriérů/interiérů domů, bytů, amatérské hudební skupiny, freetekno, punk, folk, amatérské magazíny, blogy, svobodný software, svobodný hardware, tuning aut, vylepšování PC (PC tuning), casemodding, jídlo a pití: OpenCola. ...

Z internetových zdrojů

Zápisník Radka Dymy

Upadá mateřština; jako příklad nehodný následování uvádím reklamní text: SIRUP Z CHUTNÝCH LESNÍCH PLODŮ, ZALÍJEŠ UŽ JENOM VODŮ; vpravdě ďáblský slogan (autor se žel nepodepsal pod svůj výtvar, ovšem nepochybuji, že je za „vodu“ – tam také patří a tam ať raději zůstane); výrobek, oceňovaný výše uvedeným blábolem a také v něm zmíněný, se v současnosti – vystaven na pultech, kteréžto bezesporu znamenají svět, nám známý svět – běžně nabízí, třebaže takto vypraven do světa spotřebitele by měl být prodáván skrytě, potajmu a s uzarděním. Tím-

to způsobem, tedy deformováním slov pro širokou veřejnost jakožto obecně platného gramatického úzu, bez varování nebo zaštitění se uměleckou licenci, se samovolně vyprazdňuje povědomí nejen o tom, jak správně psát, mluvit, ale i, a to hlavně, přemýšlet: zmarní-li se osivo, bude hlad, a zplání-li řeč, dopustíme-li to, nebude nejenže možné skutečnost správně vyjádřit, ale nebude možné ani vyslovit, co říct lze, neřkuli postihnout samotný úpadek řeči, a budeme-li přemýšlet falešnými výrazy, dobereme se falešných závěrů – jsou horší škody než rozkradené mili-

ardy, jsou škody nevyčíslitelné... V souvislosti s reklamou si vzpomínám, jak jsem v jakémsi článku, kterých naštěstí nečtu mnoho, narazil – v rozhovoru s „kreativcem“ z reklamní agentury – na tvrzení, že (cituji z paměti) „... tvůrci reklamních textů a námětů jsou leckde ve světě veřejně známí a obdivováni, kdežto u nás jsou stále přezírání...“ Ano, to se nám blýská na lepší časy, až tihle neumětelové jazyka coby novodobé celebrity opanují veřejný prostor..., ale dočkáme se, pokrok z ciziny k nám vždy dorazil, stejně jako ty nejluxusnější cetky...

Polní knihovna

Allen Ginsberg:

Hnutí beatníků bylo spíše socio-politické hnutí než literární. (Jaká zkomolená věta, měla by se někam odplazit a chcípnout.) Allenův vliv nebyl vlivem amerického génia, jak se to snaží pojmut George Will, ale celosvětovým vlivem člověka mluvícího pravdu podle svého nejlepšího přesvědčení. Když mi Allen poprvé vypravoval o Blakeovi a – pomyslel jsem si, „ó můj bože, zase nějaký *cvok*“. Díky svému vrozenému humoru a zdravému rozumu ty kosmický proudy přestál a dosáhl pozoruhodné fúze buddhismu, jehož byl oddaným následovníkem – (199)

Když mu řekli o tom, že mu zbývají dva až čtyři měsíce života, řekl:

„Myslím, že mnohem méně.“

Jeho tělo mluvilo jasnou řečí. Zemřel na druhý den.

Nezavíral oči před skutečností, pohlédl pravdě přímo do očí – „Měl jsem zato, že budu vyděšený; ale spíš mě to *rozveselilo*.“

Reakce na smrt – no, říká se, že kočky předou, když se blíží smrt.

Myslím na Spoonera. Jaký skvělý kocour – byl přímo předurčen k tomu jím být, (a) taky jím byl.

Jeden z mých horlivých Literárních nepřátel, Anatole Broyard, referuje o podobném veselí. Když mu kvůli rakovině prostaty, na kterou zemřel už jeho otec, nezbývalo mnoho času, napsal článek: „Opilý vlastní nemoci“. Byl zmámen přicházející smrtí. Na tom není nic špatného.

Allenův vliv byl celosvětový... v Praze ho svrhli z trůnu Krále majálesu a vypověděli ho:

„Nelíbí se nám vaše nové sexuální teorie, pane Ginsbergu. Odvezeme vás na letiště.“ (200)

22. června 1997. Neděle.

Vysloužilý německý uprchlík – (oženil se s Ilsou Herzfeldt Klapperovou, aby se dostala do USA, takže vím, o čem mluvím) – tedy tenhle zkušený uprchlík mi řekl:

„Když si mi někdo stěžuje, že je na *mizíně*, odpovídám: ‚Copak nemáte žádnou hrdost?‘“ (202)

Co se to s USA děje. Nejvyšší úředníci jsou *tak probnili*, člověk nevěří svým očím. Jsou zcela zaprodaní.

9:45 ráno, nepříjemný objev:

Podle všeho jsem ztratil schopnost pociťovat strach – psychický strach.

Tělesný strach nevymizel – nebo je snad tělesný strach vždy základem strachu psychického? (203)

Dávej si pozor na dívky, co říkají: „Mně nejde o peníze.“

Kurva že jim nejde. Ve skutečnosti chtějí víc peněz, mnohem víc. (204)

28. června 1997. Sobota.

Copak jsem nezmoudřel – zestárl jsem mezi svými kočkami a růžemi, mezi svými rybími nádržemi a mnohobarevnými zlatými rybami.

„Chcete-li si otevřít účet, stiskněte pětku.“

„Sami budete překvapení, jaké se vám dostane odměny.“

(Brionova parodie na renesanční Světce – odměněné vězení.) To mi připomíná Johnsoňův velkolepý dopis lordu Chesterfieldovi:

„Asi před pěti lety, když jsem Vás žádal o pomoc s tímto projektem (slovníkem) poprvé, jsem vyčerpal veškeré prostředky ponížené prosby, jakými může disponovat učenec odcházející na odpočinek a neznalý způsobů, a nikdo nesnáší dobře, vyjdou-li všechny jeho pokusy naprázdno. Je snad patronem, můj pane, ten kdo pohlíží lhostejně na člověka zápasícího s vodami, a když dosáhne břehu, přispěchá mu na pomoc? Kdyby vaše pomoc přišla dříve, byl bych ji velmi ocenil. Přišla však pozdě, jsem dnes osamocen a nedokáži se o ni podělit, jsem dnes známý a nepotřebuji ji.“

(Cituji z paměti, je třeba srovnat s originálem.)

Johnson řekl o dopisech lorda Chesterfielda svému synovi:

„Učí způsobům tanečního mistra a mravům nevěstky.“ (204-205)

Co je špatného na tom chytat sítím vodu, když právě k tomu je síto určeno? (207)

Zrovna myslím na všechny ty odporné lidi, co jsem poznal – úplný mor, opravdu. (201)

Vzpomínám si na *Věřte tomu nebo ne*: jeden Pařížan měl kočku. Pak umřel. Jeho kočku nikdo nedokázal odlákat od náhrobního kamene jejího pána, kde také umřela. Pro mě je to jeden z nejsrdceryvnějších příběhů, které znám. (211)

Kerouac – vždycky mluvil o Timovi Learym jako o „trenérovi“. (217)

Každý, kdo používá termínu „krvácející srdce“, by zasloužil kulku do toho svého. (218)

Příliš mnoho (částí) Ameriky je propadlých té nejodpornější spirituální ignoranci, stupidně a vyloženě (zlým úmyslem) vůči čemukoliv, v čem by mohl každý potencionální Homo Sap najít útočiště. (219)

Felicity (Masonová), když mě popisovala komusi, kdo měl lístky, co jsem potřeboval:

„Když uvidíte někoho, kdo vypadá jako ten nejsmutnější člověk na celém světě, tak to bude on.“

Jak by člověk, který vidí a cítí, mohl být jiný než smutný. Když vidí Ginger stále starší a slabší. To je cena za nesmrtelnost, jistě. No, měl jsi na to pomyslet dřív. Já to udělal. Ale myšlení nestačí.

Nic nestačí. Nikdy není dost moudrosti, zkušenosti – žádné z těchhle kravin. Žádný Svátý grál, žádné Nejvyšší Satori, žádné konečné řešení. Jenom konflikt.

Jediné, co dokáže konflikt vyřešit, je láska, jakou jsem cítil k Fletch, Ruskimu, Spooner a Calico. Čistá láska.

To, co jsem cítil ke svým kočkám – dnešním i těm minulým.

Láska? Co je to?

Ten nejpřirozenější lék proti bolesti, jaký existuje.

LÁSKA. (229)

William Seward Burroughs: *Poslední slova. Z anglického originálu Last Words, vydaného nakladatelstvím Grove Press, New York, přeložil Jiří Krejčí. Vydalo nakladatelství a vydavatelství Volvox globator. 1. vydání. Praha, 2002*

Starý spisovatel žil v nákladní vagonu u řeky. Kdysi, už je to však dávno, tam vyváželi odpad: pět akrů půdy podél řeky po otci, co míval sběrnou šrotu.

Před čtyřiceti lety vydal knihu, jež vyvolala pobouření a stala se senzací, pár povídek a nějaké básně. Stále si schovával výstřižky, úplně však zežloutly a zkřehly. Nikdy si je neprohlížel. Kdyby je vyňal z celofánového obalu, který měl vložený v notýsku, rozpadly by se na prach.

Po prvním románu začal pracovat na další knize, nikdy ji však nedokončil. Ke slovům, která psal, se v něm postupně hromadila nechuť, až ho posléze zcela zahltila – už se na ně nedokázal podívat. Usazují se v těle zvolna jako arzén nebo olovo, do určité hladiny, a pak... Zabroukal si refrén *Dead Man Blues* od Jelly Roll Mortona. Měl starou Victrolu na kliku a někdy si přehrával těch pár desek, co tam měl. (7)

Většinu času však proseděl na malé zastíněné verandě vestavěné do vagonu a díval se přes řeku. Měl starou dvouhlavňovou brokovnici dvanáctku a někdy se mu podařilo zastřelit křepelku nebo bažanta. Pod polštářem měl ukrytou osmatřicítku s krátkou hlavní. (8)

Starí romanopisci, například Scott, se neustále vypisovali z dluhů... chvályhodné... houževnatost a tvrdošijnost představují pro spisovatele vzácné vlastnosti. Proto si William Seward Hall dává za cíl vypsát se ze smrti. Smrt, uvažuje, rovná se vyhlášení duchovního bankrotu. Člověk si musí dávat pozor a vystříhat se hříchu utajování aktiv... důkladná inventura často prokáže značný majetek a bankrot pak nelze zdůvodnit. Pokud jde o vlastní dluhy, spisovatel musí být velice korektní, až úzkostlivý.

Hall kdysi upozornil jednoho ctižádostivého autora: „Z tebe nikdy dobrý spisovatel nebude, jsi totiž notorický neplatič a šíbr. Kdykoliv jsme spolu někde seděli, zkoušels mě na společném účtu natáhnout. Spisovatelé si mohou dovolit mnoho chyb a hříchů; tenhle ale ne. Slevy na spisovatelském trhu neexistují. Pištcí prostě musíš zaplatit. A pokud nejsi ochoten, hledej si jiné zaměstnání.“

To byl konec přátelství. Bývalý přítel si však, možná zcela bezděčně, vzal radu k srdci. Své vlohy uplatnil v reklamě, tam se totiž vůbec nepočítá s tím, že by kdy někdo něco splácel. Pokud tedy můžete a musíte, podvádějte svého domácího, nikdy se ale nepokoušejte ošidit múzu při vracení drobných. Nejde to. Kvalitu, stejně jako dobré jídlo, prostě nenašvindlujete.

*Wenn Du dies nicht dieses Sterben und Werden,
bist du nur ein trübe Gast auf der dunklen Erden.*

A když toho nepoznáš: „Zemři, by ses zrodil,“
na té tmavé zemi máš cizincův jen podíl.

– Goethe (9-10)

Starí Egypťané postulovali sedm duší.

Nejvýše postavená a zároveň první, jež opouští tělo ve chvíli smrti, je Ren, Tajné jméno. U mě jí odpovídá Režisér. Režuruje film vašeho života, od početí k smrti. Tajné jméno se rovná titulu vašeho filmu. Až umřete, Ren vstoupí do hry.

Další duší, druhou, jež opouští potápějící se loď, je Sekem: Energie, Proud, Světlo. Režisér vydává příkazy, Sekem mačká správná tlačítka.

Číslo tři je Khu, Anděl strážný. On, ona či ono je třetím, kdo se pakuje... bývá zobrazován jako létající pták se svítivými křídly a hlavou obklopenou září, za sebou měsíc v úplňku. S něčím podobným byste se mohli setkat na paravánu v indické restauraci v Panamě. Khu zodpovídá za konkrétního jedince

a při jeho ochraně může utrpět zranění – ne však nastalo, jelikož první tři duše jsou věčné. Vracejí se do nebe pro další tělo. Čtyři zbývající duše to musí s člověkem risknout do Kraje mrtvých.

Čtyřka je Ba, Srdce; nezřídka bývá věrolomný. Má tělo jestřába a nese vaši tvář, scvrklou na velikost pěsti. Mnohý hrdina dopadl jako Samson, sražený na kolena proradným Ba.

V pořadí pátou duší je Ka, Dvojník, který je nejvíce spojen s člověkem. Ka dosahuje dospělosti obvykle ve chvíli tělesné smrti a je jediným spolehlivým průvodcem Krajem mrtvých na cestě do Západních zemí.

Šestou je Khaibit, Stín, Paměť, veškerá vaše formující minulost – jak z tohoto, tak z jiných životů.

Poslední je Sekhu, Ostatky. (10-11)

Egypťané rozeznávali mnoho stupňů nesmrtnosti. Ren, Sekem a Khu jsou relativně nesmrtní, přesto však zranitelní. Další duše, které přežijí fyzickou smrt, se nacházejí v daleko vážnější situaci.

Může vůbec nějaká duše přežít spalující ohnivou kouli atomového výbuchu? Chápeme-li lidskou a zvířecí duši jako silové elektromagnetické pole, můžeme je zcela zničit nukleární explozí. Noční můra všech mumii: dezintegrace duší; přesně to je také supertajnou a mimořádně delikátní funkcí atomové bomby – zabijáka duší, majícího za úkol snížit jejich stále rostoucí nadbytek. (14)

Allen Ginsberg prohlašuje, že člověk žádnou duši nemá. Egypťané tvrdí, že těch syčáků máte sedm a faraoni jich měli z titulu své moci čtrnáct. (17)

Morfin je na ruské frontě nejvzácnějším artiklem, teplou uklidňující přikrývkou proti mrazu, který do vás zaleze a nedá pokoj. Nakonec už se ani netřesete, není totiž proč. Podle toho, jak moc se klepe, lze poznat, jak dlouho je voják na frontě. Nováčci se chvějí, jako by měli malárii. Starí kozáci se pohybují zvolna jako ještěrky.

Wilhelm měl štěstí. Jeho plukovník od jednotek Waffen SS byl narkoman. Jakmile dobyli nějaké město, vrhal se do lékáren a lékařských ordinací. Wilhelm měl skvělou mannlicherovku s teleskopickými mířidly. Je to wundebar pocit, sledovat někoho na pět set padesát metrů a pak ho zasáhnout jako ruka Páně, nepatrná figurka se kácí do sněhu... tam v dáli, blízko obzoru. Trénoval s P38, kterou mu zbrojář předělal, měla ručně modelovanou pažbu, aby padla do ruky. Trefil sněhovou kouli ve vzduchu.

Vraťme se však na nějaké rekvírované hospodářství, majitele není třeba žádat o povolení. Byli odstraněni pracovní četou... museli... mrtví, rozumíte... rozložené ampulky, stříkačky a čistý líh. Plukovník je vyzábělý aristokrat, padesátník s úzkým nosem, tenkými rty a drobnými modrými žilkami, které se těžko napichují. Wilhelm by ale naše žílu i na mumii.

„Dovolte, plukovníku.“

Ve stříkačce vykvétá krev a Wilhelm stlačuje píst až do konce.

„Sieg Heil!“ vydechne plukovník.

Wilhelm se podvazuje... ááá, to blažené zahřátí.

„Heil Hitler!“

„Heil Hitler!“ odpovídá plukovník jako bezduchá ozvěna.

Wilhelm ví, že tohle všechno je naprosté šílenství, stejně jako s Napoleonem. Vzpomíná si na báseň Victora Huga: „Sněžilo, sněžilo a stále jen sněžilo.“ (23-24)

William Seward Burroughs: Západní země. Z anglického originálu The Western Lands, vydaného nakladatelstvím Viking, New York, 1987, přeložil Josef Rauwolf. Vydalo nakladatelství Matá. 1. vydání. Praha, 2004

Akta z jiných luhů – Mexico 2007

V moři jsem byl asi o 30 metrů dál než ostatní a bylo mi tam asi po prsa. Narážely do mě tak metrové vlny, když tu náhle se za mnou ozvalo něco, jako když si odfoukne slon nebo tlakový hrnec. Nejdřív mě napadlo, že to je náký zvuk z lodě. ale žádnou jsem neviděl. Taký mě napadlo, že mě nepozorovaně obeplul někdo z naší partičky a dělá si ze mě prdel. Ale to už se to ozvalo znovu a já jsem uviděl, jak se vynořilo veliké tělo s hrbetní ploutví. Pěkně jsem se vyděsil, ale okamžitě uklidnil, protože ploutev, kterou jsem viděl, nebyla vůbec ploutev žraločí, i když jsem žraloka ve skutečnosti nikdy neviděl. Pochopil jsem, že to je mládě velryby, nejspíš Plejtvákovce šedého, jak jsem se dočetl v průvodci. I když jsem viděl jenom ploutev a část hrbetu, myslím, že to mládě mohlo být 4 až 5 metrů dlouhé a plavalo si asi tak 5 metrů ode mě. Nejspíš bylo zvědavé, co se mu to tam plácá za tvora, v jeho výsostných vodách. Začal jsem jako blázen křičet na své přátele, ale ti mě v hukotu a řevu vln nemohli slyšet, ale viděli, když to vlna dovolila, jak na ně mávám. Někteří ploutev viděli, ale kousek od nás byli jacísi potápěči, a tak si mysleli, že to ten velrybí efekt dělají oni, ale nějaký Mexičan ji viděl též, i když ne tak zblízka jako já, mával a křičel taky. A tak si kolem mě plavala, vynořovala se a zase se potápěla a vždycky, když se vynořila, tak si odfrkla. Jindra situaci vyhodnotil, a to tak, že jsem narazil na žraloka a že je se mnou ÁMEN, a nejkratší cestou pelášil z vody ven. Možná že jsem ji vylekal, jak jsem tam řval jako blázen. Možná že jsem si s ní mohl pohrát, kdybych nezpanikařil. Přeci jenom to byla situace, na kterou jsem nebyl připraven, a byl to pro mě docela šok, ale krásnej zážitek. Stalo se 9. září 2007 ENSENADA – mexického času.

Pobočník Jindra si neustále stěžuje na svého náčelníka Gringa, že chrápe. Povídám, že to nemůže být pravda, protože spím za tou zdí a za tou zdí slyším téměř každé jejich slovo, protože mám lehké spaní, určitě bych o nákém chrápání za zdí věděl. Povídám, to tadyhle David, to je pašák, ten si v noci prdne a venku se rozstěkají psi. A protože mám to lehké spaní, připadá mi těmi svými nočními zvuky, že mi jaksi projevuje důvěru. Chrápání, funění, mlaskání, prdění, chrochtání, to jsou zvuky, které od tohoto jinak ušlechtilého člověka musím snášet. Zvuky, o kterých on si nejspíš myslí, že mi dělají dobře, a nejen že mi projevuje svoji důvěru, ale prokazuje mi také čest.

Naštěstí nás mají stěhovat někde jinam, kde má mít každý svůj pokoj. Mimo jiné mi David, gesty, výrazy a vůbec projevem, připomíná zpěváka Karla Černocho. Akorát, že nezpívá. Nejspíš je dobře, že není obdarován touto schopností, protože by nejspíš rozšířil svůj noční repertoár a přitom by byl přesvědčen, že mi poskytuje něco, co není každému dopráno. Stěhování mě částečně zklamalo, protože nemáme každý svůj pokoj a já bydlím stále s Davidem. Je to sice na místní poměry docela nóbl hotel, kterej má velice hlučnou klimatizaci, ale pro mě je to veliký přínos, kterej mě zbavuje Davidových strašidelných nočních zvuků.

Do Mexicali jsme přiletěli docela v pořádku. Ale po šestadvaceti hodinovém tříletadlovém cestování úplně rozlamaní a unavení nadoraz. Pořádnou tašku jsme dostali už při vystoupení z letadla. O horku, které nás přivítalo, jsme si mysleli, že pochází z motorů letadla. Byl to veliký omyl, protože od

chvíle, kdy jsme z letadla vystoupili, nás 40ti až 50ti stupňová horka ani v noci neopustila.

Musím též představit celou naši společnost, jíž velel iniciátor celé akce, kterému se říká Gringo, ale též koordinátor. Další člen naší mise je pobočník koordinátora, hroznej popleta, Jindra. Dalšími členy jsou David, Benjamin, Jáchym a já, Pepíno, což ve španělštině znamená okurka, a samozřejmě moje věrná společnice Fňukna. Čekáme ještě na přilet dvou děvčat, Vlasty a Madly. Včera ve čtvrtek jsme se zúčastnili seance proti zemětřesení. Dneska se výrazně ochladilo, takže je asi 23 stupňů. Šofér nás vozil po městě a cestou jsme viděli třeba kaktus, kterej byl umělej a byl zbudovanej jako pomník. Z jakého důvodu a jaký význam má tato paměti-hodnost splňovat, musím ještě zjistit. Vrzání na fňuknu mě moc nebaví, tak jsem se dal do vyřezávání loutky jako většina z nás. Nejdřív jsem chtěl vytvořit nasranýho žida, víc se to ale podobalo nasranýmu indiánovi a konečnou podobu má nasranýho čerta. Oblíbil jsem si zdejší mouchy. Jednak tu skoro žádný nejsou a když se náhák vyskytne, tak ji stačí odehnat a ona už dále neotravuje, jako by měla slušné vychování. Vlasta už je tady několik dnů a člověk si vedle ní musí připadat jako geniální bavič, anebo úplnej idiot, protože Vlasta se děsně směje každý kravině. Včera jsem si udělal procházku a viděl jsem zahrádku obehnanou velkými plynovými bombami, jaké se u nás používají na svařování. Taký jsem cestou viděl opuncii, co měla placky jako velké talíře, a přitom na nich neměla žádné trny. V životě jsem neviděl tolik toulavých, hladových, žíznivých a smutných psů jako tady v Mexiku. Takového psa když vidím ležet někde na ulici nebo na chodníku, tak nikdy nevím, jestli ještě spí, anebo už je po smrti, ale v každém případě se jim zdaleka vyhýbám. Kousek od našeho hotelu Araiza je bleší trh, takovej malinkej, tak akorát aby stačil pro náš hotel, a tak jsem na něm nakoupil nějaké dárky a taky jednu starou pohlednici od Alfonse Muchy. To jsem opravdu nečekal. Takových věcí, co jsem nečekal, je opravdu mnoho, ale to se dalo předpokládat. Dnes v sobotu bysme měli navštívit velký bleší trh. A opravdu mě nezklamal a nakoupil jsem řadu dárků, které stejně stačit nebudou, protože lidí, které mám rád, je mnohem víc. Mezi jiným jsem si koupil originál Stetsona, starýho, jetýho, kterýho bych si rád ponechal. Mám z něho velikou radost. Na dnešek, to je 1. října, byla v noci bouřka a v půl čtvrtý mě vzbudila taková rána, že jsem málem sletěl s postele, taková velká šlupka to byla. Taký přitom přšelo. Za měsíc, co jsme tady, to bylo potřetí a vždýcky tak na pět minut. Je to tady taková vzácnost, ten dešť, že se ví téměř o každé kapce, která shůry spadne. Taký tady mají boha deště, kterej se jmenuje Tlaloc, to podle starých Aztéků. Hodně mi pomáhá sluníčko a měsíc, když si uvědomím, že jsou to ti samí, co svítí u nás doma, a tak po nich posílám pozdravení, ale to jenom když na mě vlezou sentimentální chmury. Sračku máme všichni a s malými přestávkami pořád. Jestli to takhle bude stále, tak se z nás do Prahy vrátí pouze zavazadla a cestovní doklady na naše jména, protože my budeme průhlední a fyzicky vlastně nebudem existovat. Až na Davida, kterému tady svědčí a hlavně chutná.

Už dlouho jsem nic nenapsal, protože se neudálo nic tak významného, co by stálo za zaznamenání, až na dnešek, kdy se mi podařilo vytvořit tak krásný hovno, za který bych se nemusel stydět ani u nás doma. David je líněj, rozmazlenej vandrák, to se jen tak nevidí. Jeho konzumování jídla není normální, ale je to přímo žraní, a to banánů a kuřat, to vše zásadně v posteli hotelového pokoje. Tvrdí, že to je dieta, prý aby si nezkalil svoji figurku. Je ale velice čistotnej, protože se sprchuje až 3× denně. Takže buď se sprchuje, žere nebo spí. Velice důležitou

zprávu jsem zanedbal, a to, že jsem založil rozsáhlou sbírku příborových vidliček. Všechny jsou to úlovky z bleších trhů.

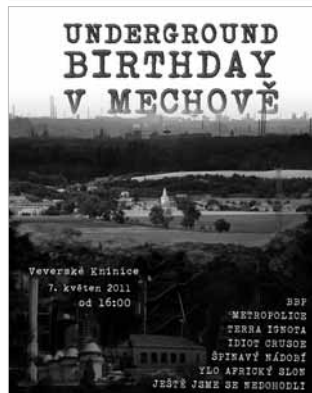
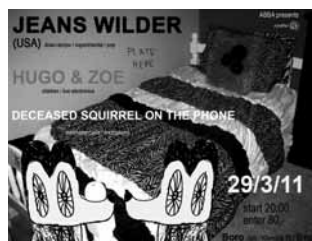
Nevím, jestli jsem to už napsal, ale to Mexicali je snad největší prdel světa. Město, které je z velké části postavené z papundecklu, dřevotřísky a překližky a protože tady skoro neprší, tak to tak může být, jinak by se jim většina staveb rozmáčela a rozsypala. Gringo si přál, abych napsal písničku k pohádce, kterou tu naši frekventanti mají hrát s loutkami, které si sami zhotovili. Slova písničky jsem jakžtakž vypotil, i melodii vymyslel, ale

asi po týdně, protože neznám noty, se mi ta melodie úplně vykouřila z mojí vypitý hlavy a protože nebyl žádný notový ani jiný záznam, tak je v trapu. Spásný nápad jsem dostal, když mě napadla písnička: „Jedna, dva, tři, čtyři, pět, cos to Janku, cos to sněd.“ S menšíma úpravama sedí melodie na můj text jako prdel na hrnec. Spad mi veliký kámen ze srdce. Ještě se to musím pořádně naučit, protože to mám zpívat a k tomu hrát na fňuknu na premiéře. Zabíjí mě Davidovo noční postelní mlaskání při žraní, to je několikrát za noc. Nevím, co se stalo, ale včera se sprchoval jenom jednou. Všichni teď máme děsněj fofr, protože pozítří, to je v sobotu 27. 10., má být premiéra v Tecate, což je město asi 100 km od Mexicali.

Představení se povedlo a teď se má rozhodnout, co s námi dál. Madla přijela akorát na premiéru a protože už je dva dny po, tak zase odjela. Moc jsme si jí neužili, akorát se mnou byla chvíli v neděli na velkém blešáku, ale nic ji moc nezaujalo a k tomu ještě se jí udělalo šoufl, tak mi utekla. Dlužím ještě velice důležitou informaci, a to, že tu je mnoho nástrah a různých pastí, které tu na trochu nepozorného Evropana číhají. Zruší se tu třeba dopravní značka a uřízne se 30 cm nad chodníkem a z toho potom kouká kus nebezpečného, ničím neoznačeného železa. Nebo se značka odmontuje tak, že po ní zbydou 4 šrouby, které na Vás číhají, abyste se o ně přizabíli. Také jsou zde velice nebezpečné díry, na kterých původně byly deklý. Kolem dvou takových jsme chodili skoro dva měsíce. Ty díry byly dokonce přímo před velkým nákupním střediskem. Nejspíš se asi musí stát nějaké neštěstí, protože to vypadá, že to zatím nikoho nezajímá. Taký si tu většinou každý hraje akorát na svém písčku, a co se ho přímo netýká, je mu ukradený. Docela se divím, že jsem v žádné takové díře neobjevil třeba mrtvé dítě. Asi 100 m od našeho rádoby „nóbl“ hotelu jsme chodili 4 dny kolem mrtvého psa, kterého nejspíš nabouralo auto a odhodilo k chodníku, a v těchto vedrech (asi 35 stupňů ve stínu), které tu už zase panují, to nebohé psisko vypadalo, jako by si už ani nešlo do podoby.

*Pepíček Čecil, staropražský harmonikář,
z Mexického deníku (dokončení příště)*

Foto © Ondřej Hřejsenmou, Brno, Skleněná louka, 2006

Podrobné informace o připravovaných akcích:
www.christiana.cz • www.vetusvia.cz • www.boro-klub.cz
www.sopel.freemusic.cz • www.drevenacikada.cz

Boro & Potulná akademie

Klub BORO, Křenová 75, Brno, tram. 8,10,13

Čtvrtek 31. 3. UŠI & VÍTR – 300. večer Potulné akademie
DĚTI DEŠTĚ – blues-industrial music
ZLATO A NAFTA – kytara / basa / ex-Emems
HARY A HADI – alternative – Nenkovice

Pátek 1. 4. – Punkový večírek česko-moravsko-slovenský!!!
DILUCIDA INTERVALA – Klobouky
INSIDE THE MIRROR – Borkovany
PLÁN ZET – Strážnice
BLAHO 19 – Hranice na Moravě
THE KĚMONES – Žilina

Čtvrtek 7. 4. Koncert undergroundových kapel
SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE – ozvuky CS undergroundu – Praha
HOKR – alternative/underground/rock – ex Poco Loco – Praha
JÁ JSEM POZNAL – podzemní klasika – Brno
ČOČKA – agropunk/gothic/underground – Křepice/Brno

Čtvrtek 14. 4. UŠI & VÍTR – hippie večer třígenerační
 Život a dílo Závěše Kalandry uvádí J. E. F.
 Petra Kalandru (1950-1995) uvádí Staňa Voda
MICHAL KURFÜRST – (WolfGang) Brno
PLANET CARAVAN – hard rock/acid – Brno
FLOWER POWER alternativa/art rock/psychedelic – Šumperk

Pátek 29. 4. Underground Žižkov-Brno
GI GIE B END – Žižkov
SLADKÝ KONEC – Žižkov
DĚTI KAPITÁNA MORGANA – Brno

Sobota 14.5.
URAGGAN ANDREW & REGGAE ORTHODOX – reggae – Ústí n. L.

17.-19. června 2011, OSTOPOVICE U BRNA FESTIVAL KRÁKOR:
MCH BAND, HOKR, SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE, HROZNĚ, ZÁVIŠ, NEDĚLNÍ LIDÉ, HYNKOVY ZÁMKY, NAPALMED... www.festivalkrakor.cz

Doupata spřízněná

Doporučené koncerty – výstavy – festivaly

DOBŠICE: U Sapíka, 9. dubna 2011: MASO-X výstava fotografií

PRAHA: Rekomando, 13. dubna 2011 – Večer Silver Rocket:
 EUGENE S. ROBINSON a ARAN SATAN

TEPLÁ: KD, 16. dubna 2011: The Underground Birthday Party: PPU, LIBOR KREJCAR & TOMERS OF FLOWERS, VLASTA TRĚŠŇÁK, HOKR, NEDĚLNÍ LIDÉ, J.S. FIALA A MRTVÍ KONIPÁSCI, KAREL VEPŘEK, HOLOMRÁZ

PELHŘIMOV: Kavárna a knihkupectví Tygřík,
 6. května 2011: LUBOŠ BEŇA & MATĚJ PTASZEK
 19. května: THE HOPE ADDICTS (AUS)
 21. května: ZÁVIŠ & PEPA KLÍČ

VEVERSKÉ KNÍNICE: Underground Birthday: 7. května 2011:
 BBP, TERRA IGNOTA, ŠPINAVÝ NÁDOBÍ, YLO AFRICKÝ SLON, IDIOT CRUSOE, JEŠTĚ JSME SE NEDOHODLI, METROPOLICE

Tiráž

Uši a Vítr č. 3, březen 2011 • noviny Potulné akademie • vydává Proximus, o. s., v nakladatelství Vetus Via, s podporou přátel a spřízněných duší • vychází poslední čtvrtek v měsíci • adresa redakce: Vetus Via, Poštovská 4h, 602 00 Brno, telefon 723 025 974 • za redakci odpovídá J. Erik Frič • Redakční rada: Fido, Melda, Mánicka • v evidenci periodického tisku pod č. MK ČR E 19773 z 18. 10. 2010 • cena 20,- Kč •